

[Kornellusen]

Det gælder også maksimumsgrænserne, som jeg nævnte indledningsvis. Der er jo tale om ganske store beløb, men enhver kan jo efter Tjernobyl stille sig selv det spørgsmål, om selv beløb i størrelsesordenen 2-3 mia. kr. – og det er jo det, vi kommer frem til, når vi omregner – er nok i det hele taget. Skal der ikke være ubegrænsede erstatningsmuligheder?

Det gælder også forældelsesfristerne. Her vil jeg gerne henvise til det, jeg sagde før, nemlig spørgsmålet om senskader. Er der ikke grund til her virkelig at overveje, om de forældelsesfrister, som ligger i forslaget, skal ændres?

Jeg vil også nævne, at vi jo specielt i de sidste år har set, at transporten af radioaktive stoffer mellem atomkraftværker, mellem oparbejdningsfabrikker osv. har taget til og vil tage til i omfang. Er de transportregler, der gælder, og de ansvarsforpligtelser, der gælder på disse områder, tilstrækkelige?

Derfor skal min hovedkonklusion og melding være, at vi i princippet tilslutter os ministerens lovforslag, men meget gerne vil ind i en meget grundig udvalgsbehandling af disse ting. Jeg skal ikke foregribe begivenhedernes gang, men bare nævne, at det måske kunne være hensigtsmæssigt – men lad nu udvalgsarbejdet afgøre, om det er nødvendigt – at der nedsættes en ny kommission med henblik på at gennemgå hele dette meget komplekse lovområde.

Helge Adam Møller (KF):

Lovforslaget drejer sig om en ændring af en 14 år gammel lov, som handler om erstatning for atomskader, og formålet med at vedtage lovforslaget er, at vi vil gøre det muligt for Danmark at ratificere to ændringsprotokoller, som jo er vedtaget for snart 6 år siden, nemlig den 16. november 1982. Det er to ændringsprotokoller til Pariskonventionen om erstatning og ansvar vedrørende atomskader, og derfor opfatter jeg lovforslaget således, at vi ikke kan ændre i disse ændringsprotokoller, som jo er vedtaget og for øvrigt er ratificeret af et antal lande, og så snart Danmark ratificerer dem, skal der kun et par enkelte lande mere til, før de træder i kraft.

Hovedideen i de to ændringsprotokoller er dels at forbedre retsstillingen for de skadede – den eller dem, der lider skade ved et atomuheld – dels at forhøje erstatningsbeløbet ganske væsentligt, fra i øjeblikket knap 1 mia. kr. til ca. 2½ mia. kr.

Hvis vi gennemfører lovforslaget, hvad Det Konservative Folkeparti går ind for, kommer vi på linje med lovgivning, der er gennemført i Sverige og Norge, og samtidig opnår vi det, at vi, indtil protokollen er endeligt ratificeret, ved direkte forhandlinger med Vesttyskland kan få hævet dette erstatningsbeløb til det tredobbelte allerede på nuværende tidspunkt, selv om Pariskonventionen ikke er ratificeret. Og det kan vi kun ved at få dette lovforslag hurtigt igennem. Det ville jo altså kunne få betydning ved et eventuelt atomuheld eller en atomskade forårsaget af nogle af de vesttyske kraftværker.

På baggrund af dette kan jeg tilsige, at Det Konservative Folkeparti vil gå ind for lovforslaget, og vi håber, at det får en rimelig hurtig gang igennem Retsudvalget, således at vi kan ratificere.

Nogle af de øvrige spørgsmål, som Socialdemokratiets ordfører er inde på, mener jeg absolut er relevante, men jeg mener ikke, de behøver at blive behandlet i direkte tilknytning til denne ratifikation.

Margrete Auken (SF):

Det kan godt være, at det kan gøres hurtigt, det skal jeg ikke kunne sige. Jeg synes jeg sjældent, har set et lovforslag, der i den grad egnede sig til udvalgsbehandling. Det er i hvert fald for svært for almindelige præster og cykelsmede som mig at gennemskue, hvad det i grunden er, der står i dette forslag, og jeg blev ikke så forfærdelig meget klogere med hensyn til selve indholdet ved at høre de to foregående talere.

Det er klart, at vi skal forhøje, men det, jeg ikke umiddelbart kan se – og her vil jeg selvfølgelig håbe, at ministeren vil gå op og sige: Det har jeg klart helt styr på – er, om vi er i den situation nu, at Danmark isoleret kommer til at betale mere, hvis der sker ulykker. Jeg skal nævne to eksempler på, at det godt kan se sådan ud.

Det ene er, at anlægsindehaverens andel er meget begrænset. Jeg vil her godt spørge ministeren, hvad det, der står under punkt 5.2. på side 4 i bemærkningerne, nemlig at en række andre lande ikke har kunnet enes om at forhøje anlægsindehaverens andel, betyder. Hvad ligger der bag det her, og hvad er det for nogle lande, der ikke har villet være med til det?

Så har jeg fået nogle kloge hoveder til at regne på regnestykket, sådan som det ser ud. Der står f.eks., at Barsebäckværket, for nu at tage et